

40 DANA ZA ŽIVOT

„NE MOŽE BITI SIROMAH ONAJ KOJI NOSI BOGA U DUŠI.“ (bl. Alojzije Stepinac)

6. dan, 11. ožujka 2019.

Nakana:

Neka nas spoznaja o kratkoći života potakne da ga to više cijenimo.

Sveto pismo:

„Sjećaj ga se prije nego se prekine uže srebrno i razbije zdjela zlatna, prije nego se razbije vrč na izvoru i slomi se kotač na nakapnici. Tada se prah vraća u zemlju, gdje je i bio, a duh se vraća pravome Bogu, koji ga je dao.“ (Prop 12, 6-7)

Razmatranje:

Život je najveći dar Stvoritelja svojem stvorenju. Sami sebi ne možemo dati život, jer mi nismo njegovi tvorci. Ima samo Jedan Darivatelj života kojega mi nazivamo našim ljubljenim Ocem, Stvoriteljem, Gospodarom. On nam ga daje preko roditelja da ga upotrijebimo što je bolje moguće. Da ga čuvamo, da ga „umnažamo“, da od njega načinimo pjesmu ljubavi i zahvalnosti. Nismo gospodari ni života ni smrti, i upravo zato moramo biti zahvalni za tako beskrajno veliki dar, jer mogli smo i ne biti. Svjedoci smo koliko svaki dan takvi darovi - željeni od Boga zažive - ali ne ugledaju svjetlo dana. Naš život mora biti odgovor ljubavi na Ljubav. Kad je upravo nas stvorio, znači da je imao neku veliku nakanu s nama, jer Bog nikada ne radi bez plana, samo „da nešto radi“. I svaka biljka i svaka životinja i potoci i rijeke i mora, i planine i ravnice imaju svoj zadatak. Stvorene su upravo za mene: da mi dadu hranu i piće i radost i užitak, da nas usreće. I kad god pogledamo zvjezdano nebo, i kad god uživamo u toplini sunca i u ljepoti snijega, iz našeg se srca može i mora izviti blagoslov i zahvalnost. Nije važno koliko taj život traje. Važno je da je ispunjen blagoslovom. Knjiga Mudrosti lijepo piše: „Bog nije stvorio smrt, niti se raduje propasti živih. Već je sve stvorio da opstane i spasonosni su stvorovi svijeta, i u njima nema

smrtonosna otrova. I Podzemlje ne vlada zemljom, jer pravednost je besmrtna.“ (1, 13-15)... „Jer je Bog stvorio čovjeka za neraspadljivost, i učinio ga na sliku svoje besmrtnosti. A đavolovom je zavišću došla smrt u svijet, i nju će okusiti oni koji njemu pripadaju.“ (2, 23-24). „A duše su pravednika u ruci Božjoj, i njih se ne dotiče muka nikakva. Očima se bezbožničkim čini da oni umiru, i njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća; i to što nas napuštaju kao propast, ali oni su u miru. Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni, nada im je puna besmrtnosti. Za malo muke zadobili su dobra velika, jer Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni...“ (3, 1-5)... A pravednik ako i umre prijevremeno, naći će mir... I jer je ugađao Bogu, On ga je zavolio, i jer je živio među grješnicima, on ga je uzeo k sebi. Uzdignut je da mu zloća ne bi izopačila njegov razbor ili da mu himba ne zavede duše...Stekavši savršenstvo u malo vremena, dugo je živio; i jer mu je duša bila draga Gospodinu, On ga je hitro izbavio zloće oko njega“ (4, 1.10-11.13-14).

Zato, kao da Propovjednik nastavlja razmišljati o prolaznosti i kratkoći života kojega moramo dobro ispuniti dok ne bude kasno. Zato piše mudre riječi ovako: „I sjećaj se svoga Stvoritelja u danima mladosti, prije nego dođu zli dani i prispiju godine, kad ćeš reći: „Ne mile mi se.“ (12, 1). I dodaje: „Prije nego se prekine srebrna vrpca i zlatna se svjetiljka razbije i razlupa se vrč na izvoru i slomi točak na bunaru; i vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu koji ga je dao.“ (12, 6-7).

Molitva:

Gospodine, daj da živimo mudro, da pomažemo svima kome možemo, dokle god nam to snage dopuste, jer prekasno je kad se razbije vrč na bunaru i slomi točak kojim zahvaćamo vodu i kad se razbije svjetiljka te ostanemo u mraku. Pomozi nam da iskoristimo svaki čas života i da pomažemo da pokraj nas procvatu i razviju se i drugi životi. Po Kristu Gospodinu našem, amen.

s. Klaudija Đuran, uršulinka, Varaždin